

der ville søge at godtgøre, at vi ikke have noget videre Bølleonde. Jo vist have vi det, og det er ogsaa fuldstændig nødvendigt at gribe kraftigt ind deri, men der er da det bedste, ja i Realiteten vel, kan man sige, det eneste heldbringende, de forebyggende Forholdsregler: det at tage sig af de forsømte Børns Opdragelse og det, at man i stigende Grad søger at faa dem, der som unge ere komne ind paa det Liv, der kaldes Bøllelivet, anbragte under Forhold, som virkelig ere i Stand til at forbedre dem. Her maa jeg med stor Anerkendelse og Paaskønnelse omtale det betydelige Arbejde, som — uden at være blevet meget omtalt, dog er tilstrækkeligt kendt af dem, der have med den Slags Ting at gøre — er udfoldet af den højtærede Justitsminister paa dette Omraade. Han har udfoldet en stor og en gavnlig Virksomhed for at befri unge Forbrydere for Straf og for ved de Midler, som staa til hans og til Retsplejens Raadighed i det hele taget, ved betinget Benaadning at faa dem anbragte paa saadanne Steder, hvor der er Udsigt til, at de kunne ledes ind paa en bedre Vej. Jeg har selv haft nogen Lejlighed til som Medleder af et Arbejde, der tager Sigte paa saadanne unge Menneskers Redning, „De hjemløse Venner“, paa vor Gaard „Næsbygaard“, at se, at ikke faa, som virkelig, naar de kom dertil, uden Uret kunde betegnes som Bøller, og som ogsaa have været straffede for Voldsforbrydelser, ved gode og lempelige Midler ere blevne ledede ind paa et bedre Liv. Der anvendes ingen Tvangsmidler paa denne Gaard; de kunne for den Sags Skyld gaa derfra, naar de ville, de kunne ikke sættes i nogen Kachot, og der anvendes end mindre Legemsstraf imod dem. Men ved at vække deres Æresfølelse, ved at knytte dem til Arbejde og give dem Interesse for det og ved at paavirke dem i god og menneskelig Retning lykkes det ikke alene at holde dem paa Gaarden i den Tid, hvori man ønsker at holde dem, men ogsaa at faa dem anbragte i gode Hjem paa Landet, hvor mange af dem indtil denne Dag have klar sig vel. Se, det er en Paavirkning af de unge som forebyggende Middel, som den højtærede Justitsminister gennem sin administrative Virksomhed med stort Held

er slaaet ind paa. Han har der, tror jeg, særlig benyttet sig af Bistand fra Børneforeningerne, „Kristelig Forening til vildfarne Børns Redning“ og andre, og det er den Vej, man skal fortsætte paa. Det er en langt sundere og bedre Vej end den, der er Tale om her, og det er den eneste, der hjælper.

Men jeg indrømmer, at over for de forhærdede og vanemæssige Forbrydere nytter naturligvis den Art Ting ikke, over for dem maa der anvendes Tvang og virkelig Tvang. Jeg mener dog, at det ingenlunde er umuligt at gennemføre et virkelig planmæssigt og regelmæssigt Arbejde for de Personers Vedkommende, som ere indsatte paa Tvangsarbejdsanstalterne, uden at tage sin Tilflugt til Prygl. Gennemlæs de Beretninger, der ere afgivne af Tvangsarbejdsanstaltens Bestyrere, og man vil se, at en stor Del af dem sige, at de behøve ikke dette Middel, de behøve overhovedet ikke strengere Midler til at gennemføre Disciplin; andre sige, at saadanne strengere Midler behøves, og enkelte ere tilbøjelige til at anbefale Prygl. Der er i det Forslag, hvorom der her er Tale, flere Bestemmelser, som jeg kan give mit Samtykke til, f. Eks. Bestemmelsen om Anvendelsen af staaende Arrest. Det tror jeg vil være et ganske overordentlig virksomt Straffe- og Tvangsmiddel over for de opsætsige og ulydige, over for dem, der absolut ikke ville arbejde og lade sig retlede med det gode. Jeg er da der stemt for at forøge Tvangsarbejdsstraffens Varighed, ligesom man har gjort i Sverige, og indføre strengere Disciplinærmidler, som ikke ere af nogen brutal Karakter. Jeg tror, at det skal føre til Maalet. Jeg gaar videre endnu. Jeg siger, at der er visse Mennesker, som ere blevne i den Grad professionelle Bøller, saa at det egentlig talt er ganske urimeligt at lade dem komme paa fri Fod mere; det skulde da saa først være, efter at de i en lang Aarrække havde vist tydelige Tegn til Forbedring. Naar saadanne Personer et stort Antal Gange vare dømt for Voldsforbrydelser, og intet kunde nytte over for dem, burde de hensættes til Arbejde under landlige Forhold. Jeg har tænkt mig, at man kunde erhverve en af vore talrige Smaaøer, hvorpaa der kun bor et Par Fa-